Odjek

broj 131

časopis za mlade

srpanj - rujan 2015.

SLUŽBE U CRKVI

RADNICI U BOŽJOJ ORGANIZACIJI

MLADI U SLUŽBI

ANKETA O SLUŽBI

Tema broja:

SLUŽBA

PATHFINDER BR. 31

Prevela: Tünde Torma

WC

HOT ILLUSTRATIONS FOR YOUTH TALKS / WAYNE RICE

U vrijeme kada niste mogli računati na prednost kanalizacije, jedna dama iz Engleske namjeravala je otputovati u Njemačku. Imala je rezerviran smještaj u maloj sobi u gostinjskoj kući čiji su vlasnici bili učitelj i njegova supruga. Putnica je željela znati postoji li u toj gostinjskoj kući WC. Napisala je učitelju pismo u kojem ga je pitala imaju li oni WC. Učitelj, koji nije tečno govorio engleski, pitao je mjesnog svećenika zna li možda značenje izraza "WC". Zajedno su razmišljali o mogućim značenjima kratice i napokon su došli do zaključka da se pod tim izrazom sigurno misli na kapelu uz cestu (engleski Wayside Chapel). Valjda su zaključili da dama želi znati postoji li kapela uz cestu negdje blizu kuće. Tako je učitelj napisao sljedeći odgovor engleskoj dami:

Draga gospođo,

zadovoljstvo mi je što Vas mogu informirati da je WC smješten oko 14 km od kuće u središtu prekrasnog borovog šumarka s predivnim okruženjem.

Može primiti 229 ljudi i otvoren je samo nedjeljom i četvrtkom. Budući da se u ljetnim mjesecima očekuje velik broj ljudi, savjetujem Vam da dođete rano, iako tamo obično ima i puno mjesta za stajanje. Ovo baš nije najsretnija okolnost, osobito ako ga redovito posjećujete. Zanimljivo je da se moja kći vjenčala u WC-u i da se tamo upoznala sa svojim suprugom. Na vjenčanju je bila silna navala na sjedala. Bilo je deset ljudi na jednom sjedalu. Bilo je predivno vidjeti izraze njihovih lica.

Bit će vam drago čuti da velik broj ljudi sa sobom donosi i obroke i ostaju tamo cijeli dan, dok drugi čekaju do posljednje minute i dolaze u zadnji čas. Posebno bih Vam savjetovao da tamo odete četvrtkom kada svira i pratnja na orguljama. Akustika je izvrsna i čuju se najraznovrsniji zvukovi.

Najnoviji dodatak je zvono koje zvoni svaki put kada netko uđe. Održat će se dobrotvorni sajam kako bismo nabavili plišana sjedala za sve, budući da ljudi već dugo osjećaju potrebu za njima. Moja je supruga bila bolesna pa nije mogla tamo odlaziti u zadnje vrijeme. Prošlo je skoro godinu dana otkako je bila posljednji put, što joj, naravno, zadaje veliku bol.

Sa zadovoljstvom ću za Vas rezervirati najbolje sjedalo, gdje će vas svi moći vidjeti. Mogu Vas i osobno otpratiti.

Srdačan pozdrav,
Učitelj

PRIMJENA

Učiteljevo pismo dobar je primjer pogrešne komunikacije. Kada komuniciramo s drugima, moramo obratiti pozornost na to da znamo o čemu govorimo i da ljudi čuju ono što im govorimo.

Godina 25 broj 131

Odjek

srpanj — rujan 2015.

Cijena 10 kn

Izdavač i osnivač
Odjel mladih Kršćanske adventističke crkve

Glavni urednik
Slobodan Bobo Marčeta
bobomarcheta@yahoo.com

Adresa uredništva
Odjek
Prilaz Gjure Deželića 75
10000 Zagreb
Hrvatska
tel. (01) 2361 903
faks (01) 2361 901
odjel.mladih@gmail.com

Uredništvo
Tamara Moslavac Kos
Ana Veble
Josip Pavić
Alen Hadžiefendić
Kristijan Pleško
Patricia Ahola
Sara Lukić

Lektura
Marijan Malašić

Korektura
Tünde Torma

Grafičko oblikovanje
Sanja Šeb, Cat design

Tisak
Tipomat

Naklada
900 kom.

ISSN 1331-5994

Riječ urednika

Dragi mladi,

"Gdje god se osnuje crkva, svi članovi trebaju se aktivno uključiti u misionarsko djelo. Oni trebaju posjetiti svaku obitelj u susjedstvu i upoznati njihovo duhovno stanje. Nisu svi vjernici Crkve pozvani da rade u stranim zemljama, ali svi imaju dio koji trebaju obaviti u velikom djelu nošenja svjetla svijetu. Za svaki um i za svaku ruku ima posla. Postoje različiti poslovi, prilagođeni različitim umovima i raznim sposobnostima.

Svaki pojedinac, od najnižeg i najneznatnijeg, moralni je čimbenik obdaren sposobnostima za koje je odgovoran Bogu.

Neka nijedna crkva ne misli da je toliko mala da ne može izvršiti utjecaj i obaviti službu u velikom djelu za ovo vrijeme." (EGW: *Kršćanska služba*, str. 13.14.16)

Dragi mladi, Bog nam je svima dao duhovne darove i sposobnosti, trebamo ih upotrijebiti na slavu Bogu u radu za Njega. Od naše najveće crkve Zagreb 1, koja ima projekt u radu sa susjedima, pa sve do male crkve u Đurđenovcu, za koju većina mladih nije niti čula, mladi rade i dovode ljude Bogu. Predano koriste svoje vrijeme i darove kako bi zbilja bili svjetlo ljudima oko sebe.

U svijetu užurbanosti i nedostatka vremena, zastanimo i zapitajmo se čime nas je Bog posebno blagoslovio, što su naši duhovni darovi i kako ih najbolje možemo upotrijebiti u svojoj crkvi, svojoj školi, fakultetu, susjedstvu i sve do kraja Zemlje.

Ujedinimo svoje snage i budimo Kristovi svjedoci u Njegovoj i našoj službi.

Bobo S. Marčeta

-- Josip Pavić --

Službe u crkvi

Kada razmišljamo o službama u crkvi, dobro je imati na umu činjenicu da nas je Bog stvorio kao različita bića. Njegova je namjera da svaki čovjek kao jedinstvena osoba ima svoju jedinstvenu ulogu u svijetu. Zato nijedan čovjek ne može biti "otok", kao što nijedan čovjek nije beskoristan; njemu su potrebni drugi ljudi, a i on je potreban drugima. Što mislite o toj Božjoj namjeri?

Ako pogledamo prirodu, primijetit ćemo da ona tako funkcionira. Na primjer, mravi i pčele: ta malena stvorenja žive u velikim zajednicama, a sva zajedno funkcioniraju kao satni mehanizam. Ako samo jedan djelić u satu nedostaje, sat ne može pravilno raditi, ili se uopće ne može pokrenuti. Pođimo sada u Bibliju i potražimo postoje li u njoj primjeri gore spomenutog načela.

Na organiziranu službu koju je uspostavio Bog prvi put nailazimo prigodom uređenja izraelskog naroda nakon izlaska iz egipatskog ropstva (npr. Izlazak 18 i 31). U Izlasku 18 Mojsijev tast Jitro predlaže mu da razdijeli službe jer on ne može sve sam. Pritom mu je spomenuo koje bi karakteristike ti ljudi trebali imati – morali su biti sposobni, bogobojazni i pouzdani. Oni su bili određeni za vrlo odgovornu službu.

U 31. poglavlju sam Bog spominje "imenom i prezimenom" ljude kojima je dao sposobnosti za određene službe. "Pozvao sam, gledaj, po imenu Besalela, sina Urijeva, od koljena Hurova, iz plemena Judina. Napunio sam ga duhom Božjim, koji mu je dao umješnost i sposobnost za svakovrsne poslove…" (Izlazak 31,2-3) U ovom tekstu ne treba tražiti nikakvu mistiku. On nam jednostavno otkriva da su sposobnosti koje je taj čovjek imao Božji dar. Tako je sa svima nama. Bog nam daje mudrost i snagu da nešto naučimo, a onda i upotrijebimo.

Kad je mnogo stoljeća nakon toga Isus započeo svoju službu, izabrao je

Ubrzo nakon Isusove pobjede nad smrću i odlaska na Nebo, Crkva se povećala i bila joj je potrebna organizacija – podjela službi.

dvanaestoricu učenika. Svatko je od njih bio zasebna osoba sa svojim karakternim osobinama i sposobnostima. Vidimo Petra koji je bio samouvjeren, uvijek se isticao i uvijek je govorio u ime svih. Poslije ga vidimo kao jednog od stupova prve Crkve. Isus mu je rekao: "Pazi ovce moje." Naravno, prije toga Petar je morao proći Kristovu školu. Juda Iskariotski bio je blagajnik. Ovo nam govori da je on bio sposoban i snalažljiv. U to možemo biti sigurni imajući na umu da njegov kolega Matej, koji je bio carinik i svakodnevno je baratao novcem, nije bio blagajnik. Međutim, poznata nam je Judina sudbina. On nije prošao Kristovu školu samoodricanja. Iz ovoga možemo naučiti da nije najvažnije pitanje: "Koju dužnost vršim?" već: "Zašto vršim tu dužnost?"

Ubrzo nakon Isusove pobjede nad smrću i odlaska na Nebo, Crkva se povećala i bila joj je potrebna organizacija – podjela službi. Ovaj slučaj ostao nam je zapisan u Djelima apostolskim 6,1-6. Potrebe su bile prevelike da bi ih dvanaestorica apostola mogla ispuniti. Prijedlog je bio da se pronađe sedam ljudi "na dobru glasu, punih Duha i mudrosti". Naravno, za raspodjelu sredstava za pomoć potrebitima bili su potrebni ljudi za koje se znalo da su pouzdani te da imaju mudrost da takvu službu mogu obavljati. U riječima "puni Duha" također nije potrebno tražiti nikakvu mistiku. Ove riječi jednostavno prenose misao da se u životu onih koji bi trebali obavljati takvu odgovornu službu moraju vidjeti plodovi djelovanja Duha Svetoga. Neke od tih plodova zapisao je Pavao u Poslanici Galaćanima 5,22.

Isti taj Pavao u svojoj poslanici crkvi u Korintu zapisao je ono što smo mi već naslutili čitajući Izlazak 31. U 1. Korinćanima 12 čitamo da svi imamo različite sposobnosti koje nam je omogućio isti Duh i to na korist ljudi koji nas okružuju (7. redak), bilo u crkvi, bilo u društvu u kojem živimo. Međutim, kakvu god službu obavljali i kakve god sposobnosti imali, neizostavna je istinska briga za druge. O tome nam Pavao piše u 13. poglavlju.

A kad se Isus vrati po nas te obnovi Zemlju, možemo se nadati da ćemo i tada imati priliku da budemo na neki način blagoslov drugima oko nas, samo u neusporedivo ljepšim okolnostima. Prednost je već ovdje na Zemlji stvarati ozračje Božjeg kraljevstva koje je na Nebu, služenjem u crkvi i društvu u kojem živimo.

Kakvu god službu obavljali i kakve god sposobnosti imali, neizostavna je istinska briga za druge.

Razgovor s povodom

Razgovor vodila: Tamara Moslavac Kos

U ovome broju odlučili smo intervjuirati nekoliko mladih ljudi koje su drugi mladi, kao i njihove crkve, prepoznali kao osobe koje žele pohvaliti za njihovu službu.
Nakon anonimnih dojava (da, zaista vam nećemo otkriti tko vas je nominirao za ovaj intervju) i konzultacija s više osoba, između mnogih vrijednih, marljivih, nadahnjujućih osoba među vama (a ima vas stvarno puno!), odabrali smo sljedećih nekoliko da s vama i nama podijele svoja iskustva. Nadamo se da će njihova iskustva i ideje nadahnuti i sve ostale mlade!

Odmah ćemo vam otkriti koja smo ih pitanja pitali, a u nastavku pročitajte njihove priče.

1. **Ukratko se predstavi.**
2. **Vrijedno i marljivo koristiš svoje darove i talente. Opiši nam malo svoju službu u tvojoj mjesnoj crkvi.**
3. **Jesi li se suočio s kakvim preprekama i/ili poticajima? Kako su oni utjecali na tebe i tvoju angažiranost u crkvi?**
4. **Jesi li primijetio kakvu promjenu u svojim darovima otkako ih intenzivnije koristiš? Ako jesi, kakvu?**
5. **Što bi poručio mladima?**

VERONA VRATARIĆ (Cerna, Slavonija)

Moja služba je počela prije otprilike tri godine kada sam se odlučila pozabaviti radom u dječjoj subotnjoj školi. Nitko me nije imenovao jer nije bilo formalnih izbora, a imenovana voditeljica se odselila. Bilo mi je žao što se nitko ne bavi djecom pa sam to samoinicijativno preuzela. Nitko nije imao ništa protiv. Osim djece, u našoj maloj crkvi ima i mladih koji su voljni družiti se i odazvati se na rad u nekoj aktivnosti. Također sam se spontano "nametnula", organizirala grupu na Facebooku na kojoj razmjenjujemo mišljenja, iskustva i planove za druženja. Rado se odazovemo ako nas netko pozove. Želimo također ugostiti i druge. Dakle, zovite nas ili nam se najavite.

Također služim mjesnoj crkvi kao organist. Oduvijek sam željela aktivno sudjelovati u crkvenom životu.

Nikad nisam bila sputavana, nego naprotiv. Iako nisam službeno voditeljica, nitko nema ništa protiv naših aktivnosti. Imam podršku pastora i vjernika, posebno mlađih čija su djeca uključena u aktivnosti. To me potiče na daljnje aktivnosti.

Nisam primijetila posebnu promjenu iako mogu reći da sam nezadovoljna količinom vremena koje imam za proučavanje. Na našim zajedničkim druženjima razgovaramo o nekim duhovnim temama te imam potrebu detaljnije saznati nešto o tome, ali često mi školske obveze oduzmu gotovo sve vrijeme. Bilo bi lijepo kada bismo imali posebno vrijeme za proučavanje. Ovo me je pitanje potaklo da i o tome porazgovaramo i da to vrijeme bude bar tijekom subotnjeg popodneva kada smo svi slobodni. Ovo je ujedno i poziv drugima da razmisle o tome.

Mislim da smo svi previše zaokupljeni svakodnevicom i rutinom. Osim obveza prema obrazovanju, a i na poslu, mladi dosta vremena provode na društvenim mrežama ili se zabavljaju na drugi način. Prije svih poručila bih sebi, a tek onda drugima da odvojimo posebno vrijeme za Boga jer će nam On

zasigurno blagosloviti ostatak tako da ćemo moći biti uspješni u svojim obvezama i vjerni Njemu, što bi nam trebao biti primarni cilj jer ćemo Mu morati dati račun kako smo raspolagali svojim vremenom.

ANDRIJA ŽUFIĆ (Pula)

Pozdrav!

Odmalena sam gledao svoje starije prijatelje u crkvi kako se bave snimanjem i prenošenjem propovijedi uživo, te sam i ja dobio želju da postanem dio te ekipe. Obitelj Vale u tome mi je uvelike pomogla time što me naučila pravilno koristiti kameru te snimati crkvene događaje. U početku su to bila samo događanja u našoj mjesnoj crkvi u Puli, a s vremenom i različita predavnja i kongresi po čitavoj Hrvatskoj. Nakon nekog vremena osjetio sam i promjenu u mojem načinu snimanja, za što bih najprije želio zahvaliti Borisu Brkiću koji me redovito zove na kongrese kao snimatelja, ali i samom Bogu koji mi daje snagu i volju da radim ovaj posao.

Pozivam sve mlade koji osjećaju da ih Bog zove u neku službu da prihvate poziv te da radosnim srcem koriste darove koje im je Bog dao.

MATEO PETAK

Živim u Daruvaru, gdje sam i završio školu za elektromehaničara.

U svojoj mjesnoj crkvi kosim travu kada je sezona košnje. S obzirom na to da trave ima dosta, pomagao sam je kositi od svojih nepunih trinaest godina. Također sam određen i za domara, u čemu pripomažem starijima, onima koji se više razumiju i, naravno, imaju iskustva u tome. Kada pokosim travu oko crkve, pomažem mami u čišćenju crkve da joj olakšam posao i to joj puno znači. A pri kraju posla, kada je zima, ranije palim grijanje da sutradan bude ugodna temperatura u crkvi.

Također sam zadužen za tehniku, za što su me pripremali naši tehničari i zahvalan sam im na podukama i na tome što su imali strpljenja da me poduče. Još nisam sve usavršio, ali s vremenom vjerujem da hoću.

Naravno, ima i prepreka i poticaja. Katkad ima više prepreka, ali sve se da riješiti uz Božju pomoć. Dok sam išao u školu, bilo je problema jer nisam baš imao vremena. Katkad mi se nije dalo jer sam bio umoran, ali kada se sjetim da je i Bog sretan što radim za Njega, dobijem volju i s oduševljenjem obavljam svoje poslove. Sada kada sam završio školu, imam više vremena jer se još nisam zaposlio, pa mi košnja trave bude kao relaksacija – dosadu ispunim košnjom, u čemu uživam.

Dok sam išao u školu, nisam baš imao vremena pa nisam ni stizao obavljati svoja zaduženja, a ponajviše košnju, a sada mi je puno lakše jer se ne moram nikamo žuriti. Imam dovoljno vremena da posao obavim kako treba. A nakon dobro obavljenog posla osjećam se sretno.

Mladima bih poručio da ne budu nezadovoljni svojim zaduženjem i da ne misle kako je to nešto beznačajno. Bogu je i najmanja služba velika stvar. Nemojte biti žalosni što nemate neko veće zaduženje jer Bog cijeni svaki posao.

SARA LUKIĆ

Rođena sam u Puli, ali studiram u Rijeci i većinu vremena prvodim tamo.

Imam različite službe u crkvi – od vođenja bogoslužja, do nagovaranja i dosađivanja ljudima da dođu na kongrese, sabore... Ali izdvojila bih jednu aktivnost: katkad pripremim hranu za zajednički ručak za mlade iz moje crkve. Što me je potaknulo na to? Gladni prijatelji. U Rijeci ima grupica nas studenata pa je puno ljepše i mirnije kada subotnje poslijepodne provedemo zajedno. Zaista nam je na blagoslov to vrijeme, a pogotovo kada i ručamo nešto zdravo i ukusno (to mogu najviše razumjeti studenti).

Da, susretala sam se s mnogim preprekama. Najveći problem je bio odvojiti vrijeme za priremu hrane petkom. Zbog mnogih obveza, to je nekada bilo nemoguće, tako da bih tada za subotu priremila nešto iz konzervi i staklenki. Bilo je i trenutaka kada sam mislila da je veliki promašaj potrošiti tih nekoliko sati, pogotovo u vrijeme ispitnih rokova. Ali kad sada razmišljam o tome, svjesna sam da mi je Bog pomogao da brže napravim više stvari, a puno puta mi je i prijateljica došla pomoći. Najveća je nagrada kada odlazim sa subotnjeg ručka praznih posuda; iako sam možda fizički umorna, duhovno sam osvježena i nahranjena znajući da to osjećaju i moja braća i sestre.

Zapazila sam promjenu u svojem daru kuhanja otkako ga intenzivnije koristim. Još uvijek nešto ispadne malo pregnjecavo ili prezačinjeno, ali je jestivo i napredak se nazire!

"Mi smo otkupljeni da služimo. Naš Gospodin je rekao da je sužba istinski cilj života. Sam Krist je bio radnik i zato svim svojim sljedbenicima određuje život službe – službe Bogu i bližnjima. Kada živi da bi služio drugima, čovjek uspostavlja vezu s Kristom. Tako zakon službe postaje karika koja nas povezuje s Bogom i našim bližnjima." (E. G. White, *Isusove usporedbe*) Ne zaboravimo na ove riječi kada budemo pozvani u neku službu u crkvi.

P. S. Kada u subotu budete u Rijeci, navratite na ručak!

STJEPAN HENC

Živim u Zagrebu i idem u mjesnu crkvu Zagreb 1. Prije tri godine sam postao adventist, a za to su u velikoj mjeri zaslužni različiti adventistički video-materijali na internetu (i domaći i strani). Nedavno sam završio FER i sada radim u jednoj domaćoj tvrtki koja se bavi elektronikom i programiranjem.

Trenutačno u svojoj mjesnoj crkvi imam par zaduženja. Vjerojatno je najbitnije to što radim na video-prijenosu bogoslužja i stavljanju propovijedi na internet. Ta služba se uglavnom sastoji od toga da dođeš 5-10 minuta ranije u crkvu (ako si posebno revan i prije), upališ nekoliko uređaja i pokreneš jedan program s nekoliko klikova. Onda ostatak bogoslužja povremeno promijeniš kadar kada se nešto na propovjedaonici događa. Najgore je kada propovijeda netko od ovih mlađih propovjednika koji hodaju amo-tamo po podiju pa ih treba hvatati kamerom. Uglavnom, kada sve radi kako treba, stvarno nema puno posla. Taman dovoljno da ne možeš zaspati tijekom bogoslužja, makar je nekima i to uspjelo. Stvari postaju zanimljive tek kada nešto prestane raditi.

U tehničku sam se službu uključio prije nekoliko godina; već sam neko vrijeme išao u crkvu i htio sam vidjeti što to tamo imaju otraga na tehnici. I tako su me odmah i zaposlili. Smeta mi što u crkvi uvijek isti ljudi rade većinu poslova, pa sam htio pomoći. Osim toga, nije u redu da sav trud koji vjernici i pastori ulože u propovijedi i druge sadržaje ostane unutar četiri zida naše crkve, kada je to tako lagano staviti na internet gdje će biti dostupno uvijek i svakome. To je mali način da se naša crkva malo više otvori i prenese nešto od svoje poruke.

Nekakvih prepreka dosad nije bilo, a bilo je dosta poticaja ili, bolje rečeno, otvorenih vrata. Dobro je to što je mjesna crkva prepoznala vrijednost redovnog video-prijenosa preko interneta, pogotovo za starije vjernike, pa smo dobili i sredstva. Stariji tehničari su me dosta poticali, ali oni imaju skriveni interes! Naime, što više uključe nas mlađe, to manje oni imaju posla. Ali svjedno sam im zahvalan za svaku priliku i savjet.

Primijetio sam da u zadnje vrijeme možda manje filozofiram. Mladi tehničari obično vole komplicirati, imaju nerealne planove i precjenjuju svoje sposobnosti. Ali kada nešto treba pouzdano raditi za svako bogoslužje, prisiljeni smo pronaći jednostavna i možda čak i glupa rješenja. Također je zanimljivo vidjeti kako sve generacije vjernika koriste tehnologiju i s kojim se problemima suočavaju. Uglavnom, to iskustvo mi daje nešto realniji sliku o svijetu i o sebi. U radu s video-materijalima naučio sam i neke stvari koje su mi čak dobro došle kada sam bio na praksi u tvrtki u kojoj sada radim. Biblija kaže: "U svakom trudu ima probitka, a pusto brbljanje samo je na siromaštvo" (Izreke 14,23), i ja znam iz svojeg iskustva da je to istina.

Rad treba biti blagoslov i on to može biti kada se stvari dobro organiziraju i kada se ne iscrpljujemo ako to nije nužno (a skoro nikad i nije). Dakle, ljudi, Bog ima velike planove, ali oni se neće ostvariti ako mi ne radimo. Za veliki posao treba imati pozitivan stav, biti uporan i imati na duži rok održivi tempo. Isto tako je važno imati dobar tim vjernih ljudi i slušati tuđa mišljenja. Kada smo sami, iscrpimo se ili obeshrabrimo ili zapnemo, ali uvijek učimo na tuđim pogreškama. Mogao bih tu ubaciti i neki citat, ali mislim da je svakom razumnom vjerniku jasno da su poduzetnost i sloga obilježja zdrave duhovnosti.

I ako netko slučajno želi naučiti kako se prave DVD-i, editira video i stavlja na YouTube, rade titlovi ili što je minimalno potrebno da se napravi video-prijenos uživo, neka mi se samo javi, bit će mi drago surađivati s vama u širenju Božje poruke na taj način.

MARKO GRABAR

Živim u okolici Rijeke, imam skoro osamnaest godina.

Ispričat ću kratko iskustvo u vezi sa svojom službom u crkvi. Uglavnom, protekle dvije godine imao sam problema s grloboljom – tijekom zime sam bio bez glasa ili sam imao grlobolju, a po ljeti ˝samo" grlobolju. Nisam bio u mogućnosti ni pričati normalno, a kamoli glasnije ili pak pjevati… Međutim, jedna me je pjesma, koja je bila te subote na bogoslužju, osvojila. Tekst te pjesme točno je opisivao moje duhovno stanje. To je bilo na početku ove godine i tada sam prvi put nakon nekoliko godina opet zapjevao. I baš u to vrijeme pozvali su me da sa sestričnom izvedem jednu pjesmu u crkvi.

Nakon svake probe sam ''umirao" od grlobolje… ali uz Božju pomoć, tu subotu kao da mi nije bilo ništa. Nakon tog iskustva počeo sam dolaziti na sve probe i na kraju sam izvodio jednu solo pjesmu na koncertu u Puli i Rijeci. Otada gotovo svake subote vodim pjevanje na bogoslužju i sve što mogu reći jest hvala Bogu.

Sada uživam u korištenju dara koji mi je On dao.

Mnogi ljudi su mi dolazili s pohvalama i na neki me način uzdizali, ali Bog se pobrinuo da ja u ovom iskustvu shvatim da je taj, a i svaki drugi, dar od Njega i da je On jedini kojeg treba uzdizati. Tako mislim da svaki dar koji nam je dao Bog trebamo iskoristiti Njemu na slavu i čast.

U ovo kratko vrijeme službe Bog mi je dao priliku da unaprijedim svoj glas. Upoznao sam neke ljude koji me mogu poučiti, i sve to zahvaljujući Njemu.

Svatko tko Mu može i želi služiti, neka to i učini, jer će biti višestruko nagrađen – na području duhovnosti, iskustava, znanja i vještina.

Dragi Verona, Andrija, Mateo, Sara, Stjepane i Marko, hvala vam svima na vašim iskustvima i ohrabrenjima koja ste podijelili s nama!

Dragi čitatelji, prisjetimo se na još nekoliko trenutaka mudroga čovjeka. On je zapisao sljedeće: "Dar čovjeku otvara put i vodi ga pred velikaše." (Mudre izreke 18,16)

Jeste li ikada čuli kako netko za nekoga komentira *on je tako darovit* ili *ona ima mnogo darova*? Ovakvim izrazima obično opisujemo urođene sposobnosti osobe o kojoj govorimo. Iz ranije citiranoga retka čini se da darovi čovjeku otvaraju velika vrata. Ljudi prepoznaju nečije darove i ti darovi na taj im način otvaraju nove prilike. Čak ih dovode i pred važne osobe! Ali u retku možemo prepoznati još jednu važnu stvar – da nije rečeno da samo određeni ljudi imaju darove ili da samo određeni darovi otvaraju nove mogućnosti. SVI LJUDI IMAJU DAROVE, a razlikuju se samo po tome u kojoj ih mjeri koriste.

Pozivamo vas da koristite svoje darove. Provjerite kamo će vas oni, uz Božje blagoslove, odvesti na vašem životnom putu!

-- Ozren Kos --

Dragi prijatelju u 21. stoljeću,

ime mi je Tabita, što znači Košuta. Znate, mi Židovi imamo imena različitih značenja. Moram priznati da se meni moje ime zbilja sviđa. Ne bih ga mijenjala ni za što na svijetu.

Rođena sam u Jopi. Na obali mora. Cijeloga života gledala sam more. Ne bih mogla zamisliti da živim bilo gdje drugdje. Gledajući more, čovjek može mnogo toga saznati. I naučiti. A more me naučilo mnogo toga. Baš nekako i na njemu prvi sam put učinila nešto što je izvanredno, u svakom smislu te riječi. Tako su barem drugi govorili. Ja sam pak učinila ono što bi svatko na mome mjestu učinio. Bez razmišljanja. I baš bih o tome željela reći nešto više.

Dan je bio običan. Kao i svaki drugi. Ništa posebno nije bilo u njemu, osim što je oko podneva počeo puhati lagani povjetarac. Na pučini, ne predaleko od obale, bilo je mnoštvo ribarskih brodica. Kako je dan odmicao, vjetar je puhao sve jače, a valovi bijahu sve viši. Jedna po jedna, brodice su se vraćale natrag u luku. Promatrala sam to sa svojeg prozora. Kiša je počela padati u trenutku kada je i zadnja brodica pristala u luku. Ili se barem tako činilo.

U daljini sam vidjela slabo, gotovo prigušeno svjetlo. Oh ne, pomislila sam. Netko se nije uspio vratiti. Što sada? Oluja je postala toliko jaka da je udarala u zidove kuće, a vjetar je zavijao, baš nekako zlobno. Pitala sam se što učiniti. Već sam mogla vidjeti kako valovi odvlače brodicu sve dalje i dalje od grada, od luke, od spasa.

Pognula sam glavu i izgovorila najobičniju molitvu. Molila sam Boga za njihovo spasenje i za snagu. Kako njihovu, tako i moju. Završivši, ustala sam te sam munjevito zgrabila malu svjetiljku koja je stajala na našem obiteljskom stolu. Izišla sam na pljusak i vjetar te sam i dalje u srcu i mislima ponavljala svoju molitvu. Potrčala sam uz obalu, koliko su me god noge brzo nosile. Poput košute. A svjetiljka? Ona je i dalje svijetlila. Rekla bih, svakim korakom sve jače i jače.

Izvan grada nalaze se velike, oštre stijene. I valovi su nosili brodicu prema njima. Nisam točno znala što bih trebala raditi. Stajala sam na obali s nogama u skoro ledenoj vodi. Bilo mi je hladno, bila sam mokra i umorna. A svjetiljka je i dalje gorjela. Poput sunca za najsjajnijeg dana. Držala sam tu svjetiljku najviše što sam mogla. I molila sam se u sebi. Za čudo.

Ne znam što se dogodilo dalje. Kroz skoro zatvorene oči mogla sam vidjeti da se oluja smiruje. Poslije su mi sami ribari rekli kako je, što su više i jače veslali, more bivalo sve mirnije. Također su rekli da su izgubili svaku nadu i da je molitva bila jedino što im je preostalo. Kada su došli blizu obale, more je bilo kao ulje.

Bilo je to čudo. Svi su to govorili. Danima su mi sami ribari dolazili na vrata kuće zahvaljujući se. Ja sam znala da sam za malo toga bila zaslužna. Sve je to bio Božji odgovor na molitvu. Tada sam počela sve više i više govoriti ljudima koji su me htjeli slušati, pa i onima koji baš i nisu. Govorila sam im o Bogu i o svemu što On može učiniti u našem životu.

Molila sam se, i to stalno. Za potrebe mojih bližnjih, kao i za potrebe onih koje nisam poznavala. U svojoj sam crkvi bila poznata kao ona na koju se uvijek moglo osloniti.

Što god se od mene tražilo, ja sam radosnog srca ispunjavala. Rad u crkvi, rad za Boga donosio mi je pravu radost!

Zaboravila sam spomenuti... Moja obitelj bavila se izradom i prodajom tkanine i odjeće. Taj sam posao i sama radila. Sjećam se kako sam morala izraditi vrlo skupocjene ogrtače za jednog rimskog zapovjednika. Bili su to ogrtači od najfinije tkanine. Bila sam sva ponosna na sebe. Ne događa se svaki dan da zapovjednik rimske vojske pokuca na vaša vrata i traži vašu profesionalnu uslugu, zar ne?

Gradske ulice bile su uske i ne previše čiste. A ja sam, tako sva važna, hodala tim ulicama. Posebno sam bila na oprezu da se prljavština ne uhvati za bilo koji dio ogrtača. Hodajući, razmišljala sam o svojoj dobroj sreći. Također sam ponovno zahvalila Bogu što me tako blagoslovio dobrom poslovnom prilikom, nazovimo je tako.

No Bog je tog dana imao malčice drugačiji plan za moje skupocjene ogrtače. Prošla sam pokraj gradskog sirotišta. Nešto me je vuklo, neka Sila. Zakoračila sam unutra. Prizor je bio tužan. Srce mi se počelo slamati kada sam vidjela starce, djecu i žene. I njihovu pohabanu odjeću. U trenutku sam znala što ću učiniti. Onaj rimski zapovjednik morat će se strpjeti još koji dan. Svu sam njegovu odjeću ostavila u sirotištu. Požurila sam natrag kući, dok me je zahvalni glas pratio u stopu. Ne moram vam reći kako je sve to bila upravo Božja volja. Isto tako, ne moram vam reći da sam se odmah bacila na posao. Nisam spavala do sljedećeg jutra, sve dok nisam, uz mnoštvo isprika, isporučila robu. Na moje iznenađenje, zapovjednik nije bio ljut. Bio je to još jedan dokaz Božje milosti.

Na kraju, što bih vam još mogla reći? Vjerojatno mislite da za služenje u crkvi, za služenje drugima, za pomoć drugima, za molitvu, misioniranje i sva druga dobra morate biti posebno nadareni nekim talentom. Vjerojatno mislite da neko vaše malo djelo ne zavrjeđuje poseban spomen. Ništa ne može biti dalje od istine. Lijepa riječ, blagi pogled ili stisak ruke nekome može značiti više nego što možete zamisliti. Pomoć starici da prijeđe cestu, nekoliko novčića bačenih u šešir siromaha, pospremanje crkve umjesto osobe koja je čisti, rad s djecom, rad s mladima, pjevanje, sviranje, košnja trave, topao osmijeh upućen ljudima koji dolaze u crkvu… I sve što možete zamisliti… Sve to u Božjim očima vrijedi neopisivo mnogo. Što god učinili, sjetite se toga. Uvijek!

I neka vas Bog vodi na vašem životnom putu.

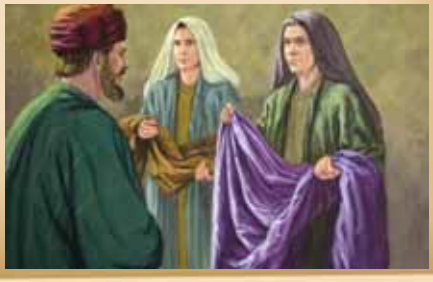

RADNICI U BOŽJOJ ORGANIZACIJI

-- Ivona Vratarić Skobe--

Vjerujem da ćete se složiti sa mnom kada kažem da je mjesna crkva organizacija, veća ili manja. Ona ima neku zadaću i vođe koji pokreću obavljanje tih zadaća. Za njih su potrebni i neki drugi ljudi koji će ih obavljati. Ako pogledamo to s najviše razine i zavirimo u Bibliju, sjetit ćemo se brojnih usporedbi o tome da je Bog naš poslodavac, a mi smo Njegovi radnici u vinogradu, na polju, na moru, svejedno gdje: Bog ima zadaću za svakoga od nas.

Ipak, bez obzira na to što mi to sve vrlo dobro znamo, u našim crkvama postoje oni koji obavljaju puno zadaća, oni koji obavljaju samo neke zadaće i oni koji ne rade ništa ili uglavnom ništa. U nastavku ćemo se malo pozabaviti ovim zadnjima.

Kako smo se složili da je crkva organizacija koja ima određene zadaće, složit ćemo se da je onda možemo usporediti s bilo kojom poslovnom organizacijom, općenito s poslovnim svijetom. I psiholozi su u svojim istraživanjima potvrdili Bibliju i Božju volju za nas. Naime, oni tvrde da u čovjeku postoji temeljna potreba za uključivanjem u grupni život. Ljudi koji nisu zaposleni i koji nisu na taj način uključeni u život neke skupine, češće su depresivni, anksiozni, nezadovoljni, napeti i sniženog samopoštovanja. Ako crkva funkcionira kao skupina, ljudi obavljaju neke zadaće; ako netko nije dio te skupine, postoji velika vjerojatnost da će se kod njega pojaviti iste ovakve negativne posljedice.

Jedna od najpoznatijih teorija potreba je Maslowljeva teorija (pogledajte priloženu ilustraciju). Pod pretpostavkom da ljudi u crkvi uglavnom imaju zadovoljene dvije najniže razine potreba, fokusirat ćemo se na preostale tri. Kao što smo već rekli, ljudima je usađena potreba za drugim ljudima, potreba za pripadanjem nekoj skupini, a kako će to bolje ostvariti nego aktivnim angažmanom u nekoj skupini? Također, rad u skupini podići će osobi samopoštovanje, osjećaj vrijednosti i važnosti, a svatko od nas je važan i potreban i ima sposobnosti koje ga čine pogodnim za obavljanje određenih zadaća. Zar ne piše u Bibliji da smo jedno tijelo, ali različiti udovi? Dakle, potrebni smo svi! A ako smo svi potrebni, onda trebamo svi biti i angažirani, svatko sa svojim specifičnim sposobnostima. Ako je svatko uključen, onda više nemamo problema s onim negativnim posljedicama nezaposlenosti.

Za kraj, pogledajmo nekoliko smjernica i poticaja crkvenim vođama za motivaciju svojih "kolega" u radu u Božjem djelu. Motivacija je izuzetno bitna jer ona određuje smjer, trud i ustrajnost nečijeg ponašanja.

Jako je važno na početku svakog projekta, bilo da je vezan za aktivnosti unutar ili izvan crkve, odrediti ciljeve koji se njime žele postići. Pritom je važno da su ti ciljevi svima jasni, da su specifični, dostižni, da se vidi njihova važnost i relevantnost te da imaju određeno vremensko trajanje i način na koji će se vidjeti je li cilj postignut (tzv. smart ciljevi). Naravno da se u radu za Boga oslanjamo ponajprije na Njegovo vodstvo i pomoć, ali nas, tjelesne i opipljive ljude, puno je lakše pokrenuti na rad kad imamo ovako postavljene ciljeve.

Nadalje, važna je potpora vođa i pozitivno, poticajno ozračje među Božjim radnicima.

Stručnjaci kažu da na motiviranost pojedinca utječu njegove osobne karakteristike, karakteristike posla i karakteristike organizacije u kojoj radi. Na ovo prvo može utjecati samo Bog, ali na druge dvije stavke možemo utjecati i mi na načine koje smo malo prije spomenuli.

Jedna osoba ovako je opisala ono što nju motivira za rad: "Osobno me može motivirati najsitniji znak priznanja, a isto tako može me demotivirati uzimanje zdravo za gotovo, rutina i loši međuljudski odnosi na radnom mjestu." Sigurna sam da bi se i mnogi od vas složili s ovom izjavom. Zašto onda ne bismo iskoristili znanja koja imamo i dobre savjete pa u Božjoj organizaciji izbacili ono što ljude demotivira za rad i proveli u djelo sve ono što ih motivira jer je dobro poznato da kao produkt motivacije proizlazi kvalitetniji rad, veća kreativnost i u konačnici ono čemu svi težimo, veća učinkovitost čitave organizacije – ponovno ćemo se složiti da je crkva kao Božja organizacija najvažnija organizacija na svijetu, a posao koji ona treba obaviti ključan za spasenje čitavog čovječanstva!

Postanimo zato svi marljivi radnici u Božjoj organizaciji!

-- Darko Pirija --

"Nije sluga veći od svoga gospodara"

"Jer, za mene, živjeti, to je Krist." (Filipljanima 1,21)

U ovom kratkom duhovnom razmišljanju upoznao bih vas s Dietrichom Bonhoefferom (1906.-1945.), kršćanskim teologom kojeg je Gestapo pogubio pred kraj Drugoga svjetskog rata jer se aktivno protivio nacističkoj ideologiji. Osnovao je Ispovjednu crkvu kao oblik kršćanskog otpora zlu nacizma, ali i zato da bi pokrenuo radikalnu preobrazbu zapadnog svijeta utemeljenu na prihvaćanju Isusa Krista, Pomiritelja svijeta. Evo nekoliko njegovih misli o naravi i izvoru kršćanske službe svijetu iz Etike, jednog od njegovih najpoznatijih djela.

Duboko uznemiren "nevidljivošću" i zbunjenošću kršćanske Crkve, Bonhoeffer nas poziva na suobličavanje s Kristom bez kojeg nema istinske službe Bogu i bližnjima. "Isus zasigurno nije branitelj uspješnih ljudi u povijesti," kaže on, "ali također ne predvodi ustanak neuspješnih života protiv uspješnih ljudi. Njemu nije stalo do uspjeha ili neuspjeha, već do dobrovoljnog prihvaćanja Božjeg suda. Samo je u sudu moguće pomirenje s Bogom i među ljudima." Budući da služba treba imati jasno definiran sadržaj i ostvariv cilj, Bonhoeffer u vrtlogu Drugoga svjetskog rata ističe da su mir i pravda, dvije najveće potrebe čovjekove ovozemaljske egzistencije, ostvarive samo ako se prvo pomirimo s Bogom. "Samo u Kristovom križu osuđeno čovječanstvo dobiva svoje istinsko obličje." Služiti bližnjima riječju Evanđelja, tu ludost poganima a sablazan Židovima, možemo samo ako prije svega služimo Bogu.

Bonhoeffer nas zato poziva da se odreknemo napora "da postanemo nalik na Krista" i dopustimo Kristu da svojim sudom i milošću u nama stvori novu osobu. Ova preobrazba

nije posljedica naših napora, ona nije dio nekakvog projekta ili programa, a još manje specifične metode kako postati sličan Kristu. Bog želi stvoriti u nama novog čovjeka tihim glasom koji progovara našoj savjesti i traži put kako bi u nama izgradio preobražen karakter. Krist traga za suvremenim Nikodemima, Samarijankama, carinicima i grešnicima, koji će prihvatiti ideal poniznosti i pokajanja kao novi temelj osobne, crkvene i društvene preobrazbe. Slijeđenje raspetog

Krista najveća je potreba raspetog društva. Slijeđenje Krista u Njegovoj patnji, siromaštvu, prezrenosti i neshvaćenosti znači odreći se vlastitih težnji za uspjehom i prigrliti život s Kristom koji katkad nije imao gdje glavu skloniti.

U vrijeme kada naše suncem okupano Sredozemno more postaje najveća grobnica izbjeglica, Krist traži "sluge" u čijem će životu zasjati svjetlo Njegove dobrote i snaga Njegove preobražavajuće sile. To su sluge koji ustrajavaju u sramoti i osudi svijeta koji obožava druge ideale (moć, novac, uspjeh, udoban život) zato da bi propovijedali uskrslog Krista koji dolazi uskoro da izrekne konačni sud nad svim ispraznostima i zlom koje tako suptilno porobljava naš um i srce. Krist traži "sluge" koji su spremni umirati svakodnevno kako bi On već danas očitovao svoju silu uskrsnuća i novog stvaranja.

Razmotrimo još jednom što to znači biti sljedbenik i sluga Isusa Krista. Prije nego što počnemo služiti bližnjima, mi trebamo postati sluge Isusa Krista. Evo kako to Bonhoeffer opisuje: "Suobličen uskrslome – to znači biti pred Bogom novi čovjek. On živi usred smrti, on je pravedan usred grijeha, on je nov usred starog. … On živi jer Krist živi, i samo u Kristu."

Kristova ljubav preobražava čovjeka na dva načina i njegov život pretvara u oličenje novog života. Prva preobrazba odnosi se na "posve osobni grijeh pojedinca". Čak je i najskrovitiji grijeh pojedinca onečišćenje i razaranje Kristova tijela (1. Korinćanima 6, 15). Drugim riječima, ne možemo služiti bližnjima i istodobno skrivati vlastite grijehe te tako razarati zajednicu koju je Krist uspostavio. Kristova ljubav oslobađa nas od svake potrebe da prikrivamo svoj grijeh i daruje nam snagu i slobodu da se odreknemo privida pobožnog života. Istinski, preobraženi život dar je slobode koju nam daje Krist kada Njegova milost progovara kroz nas i najsnažnije je svjedočanstvo bližnjima da učine isto.

Premda živimo u kulturi koja zatire svaku pomisao na osobni grijeh i krivnju, sljedbenici Isusa Krista čine upravo suprotno. Njihov je uzor, ističe Bonhoeffer, Krist koji se "ne želi osloboditi krivnje pod kojom umiru ljudi. Predmet ljubavi koja bi ostavila čovjeka samog s njegovom krivnjom, ne bi bio zbiljski čovjek." Služiti bližnjima znači slijediti Kristov primjer i priznati vlastiti grijeh i krivnju i tako povesti bližnje putem novog života, života oslobođenog od tereta grijeha.

Ovo kratko razmišljanje poziv je svima koji u razgovoru s Bogom žele donijeti odluku o studiranju teologije čiji je ideal upravo ovakvo suobličavanje s Kristom. Bez obzira na to želimo li biti teološki obrazovani vjernici ili pastori, bližnjima možemo služiti samo ako prvo postanemo Kristovi sluge.

U molitvi zatražimo snagu da slijedimo i služimo raspetom Bogu u raspetom društvu.

PATHFINDER

srpanj - rujan 2015. [Broj 31]

U ovome broju:

Camporee 2015.....16
Izviđači na kampu u Ptuju 18
Božje sluge i prijatelji svih ljudi.....20
Kampiranje u Maruševcu.....22

Dragi izviđači,

Radujem se što vas u ovom broju mogu izvijestiti kako smo proveli naš Dan izviđača, koji se obilježava u cijelome svijetu. Neka vam i sljedeća godina bude zanimljiva, aktivna i radna kao što vam je bio i ovaj poseban dan. Uživajte u prirodi, prijateljima, druženjima i radujte se i slavite našeg Boga koji je stvorio kako nas, tako i prekrasnu prirodu u kojoj boravimo.

Vaš Bobo S. Marčeta

Melinda Deduš

CAMPOREE 2015. U ŠVICARSKOJ

THE WHALE WAY – SURPRISED BY GRACE

Napokon je svanuo i taj željno očekivani dan, 3. kolovoza 2015., kad se nas deset hrvatskih izviđača zaputilo na put dug 1030 km i trajao je dvanaest sati. Rasporedili smo se u dva automobila i s molitvom i Božjim vodstvom krenuli na dug put nadajući se da se nećemo previše ukočiti do Švicarske. No, kako to i inače biva na takvim putovanjima, svaki dugi put brzo prođe kad si u dobrom društvu. Par puta smo stali objedovati i rastegnuti se pa nismo stigli previše ukočeni na kamp. Iako većini od nas ovo nije prvi *camporee* u životu, ipak smo s nestrpljenjem očekivali dolazak na kamp jer znamo da je svaki kamp poseban i drugačiji na svoj način te da ćemo doživjeti nova iskustva, raditi nove stvari, upoznati nove prijatelje, ali i sresti se sa starima koje smo upoznali prošle godine u Nizozemskoj i učvrstiti ta prijateljstva.

Kamp se nalazio u mjestu pod nazivom Estavayer-le-Lac i nismo ga teško našli jer su obzirni Švicarci postavili putokaze skroz do kampa gdje su nas marljivi volonteri usmjerili gdje da se parkiramo i pokazali nam naš kamp. Čim smo došli, vidjeli smo da će biti puno drugačije od prošlogodišnjeg kampa u Nizozemskoj. Svi smo bili smješteni na velikoj livadi bez hlada, a u sredini je bio veliki cirkuski šator u kojem su se održavala jutarnja i večernja bogoslužja.

Čim smo stigli, išli smo postaviti šatore da bismo na vrijeme stigli na večeru i svečano otvorenje *camporeea*. Kako su Hrvatska i Slovenija u Jadranskoj uniji zajedno, tako smo i ovdje bili s njima u kampu. Iz Slovenije su bila dvadeset dva izviđača i došli su prije nas pa su već izvidjeli teren i mogli su nam reći gdje se što nalazi i tako nam olakšali snalaženje. Budući da smo bili gosti, domaćini su se potrudili da nam osiguraju šatore i kuhinju, tako da ništa od tih stvari nismo morali nositi sa sobom. Večera je bila iznenađujuće ukusna i bogata kao i svaki sljedeći obrok. Talijani su kuhali za nas i Engleze i često se znalo dogoditi da izviđači iz drugih zemalja budu malo ljubomorni na našu kuhinju pa smo nekad uzimali više i davali njima. Nakon večere slijedilo je otvorenje *camporeea*. Svi smo obukli svoje odore i marame i spremno čekali na početak bogoslužja. I u ovome se ovogodišnji *camporee* razlikovao od prošlogodišnjeg. Izviđači Inter-europske divizije su doista gostoljubivi i ne libe se to pokazati. Bilo je tu navijanja, raznih popijevki, gromoglasnog pljeska i mnogo mnogo energije i radosti. Program otvorenja bio je uistinu bogat i raznovrstan, a posebnost je bila predstavljanje Švicarske kao zemlje i njezinih bogatstava.

Tema ovogodišnjeg *camporeea* bila je priča o Joni i Ninivi. Tako je na otvorenju prikazan početak igrokaza o Joni i Ninivi koji se nastavljao svake sljedeće večeri. Priča je ovaj put bila ispričana više iz kuta Ninivljana, što je neobično, ali zanimljivo jer rijetko kad razmišljamo o tome iz te perspektive. Nakon igrokaza za koji je bila zadužena glumačka skupina iz Njemačke, slijedila je kratka duhovna poruka koju nam je iznio Miodrag Miki Jovanović, pastor iz Njemačke. Svidjele su nam se njegove propovijedi jer su bile tematski vezane uz Jonu, ali preko te priče o Joni dao nam je poučne savjete za život.

Još jedna odlična stvar na bogoslužjima bila je himna *camporeea* – "Surprised by grace", koju su napisali Portugalci. Bila je odlična i vjerujem da ćemo je još dugo pjevati. Nakon bogoslužja su okolo tog glavnog šatora za bogoslužja bili postavljeni štandovi i tada je počinjao "City Life". To je bio dio dana kada smo se mogli družiti i upoznavati s ljudima iz drugih zemalja. Svaka zemlja je imala svoj štand i na njemu je nudila neke specijalitete svoje zemlje, ili je održavala kvizove i zabavna natjecanja. Ne samo da smo se upoznavali s drugim ljudima, nego smo i učili o njihovim zemljama i jeziku.

Nakon svega toga došlo je vrijeme za spavanje i tako nam je protekao prvi dan. Svaki dan smo imali i jutarnje bogoslužje na kojem je govornik bio Jonatan Tejel. Imao je zanimljive duhovne poruke u kojima se bavio problemima koji muče mlade i govorio nam da sve postaje lakše ako se u potpunosti oslonimo na Krista. Svako prijepodne imali smo različite radionice na kojima smo izrađivali razne stvari, usvajali nove vještine i znanja i, budući da smo bili u timovima s izviđačima iz drugih zemalja, to nam je bila prilika da se još više upoznamo.

Nakon ukusnog ručka i održanih radionica, slijedile su posebne radionice u kojima su sudjelovali svi izviđači kampa. U utorak je to bila tzv. "Izviđačka igra". Bili smo podijeljeni u skupine po 10-15 sudionika i kao tim išli od zemlje do zemlje kako bismo dobili određenu naljepnicu. Ali da bismo dobili naljepnicu, morali smo odraditi neki zadatak koji su odredili vođe te zemlje u kojoj bismo se nalazili. Bilo je tu raznih zadataka kao što su prelaženje "minskog" polja, okretanje cerade na drugu stranu dok cijeli tim stoji na njoj tako da nitko ne dotakne tlo, postavljanje šatorskog krila itd. U srijedu je to bila utrka na splavima koje smo sami izradili rabeći prazne plastične boce, prozirnu foliju, daske i uže.

Bila je to uistinu zanimljiva i napeta utrka i svi izviđači su došli na jezero navijati za svoj tim. U četvrtak smo imali dvije posebne stvari: "internacionalnu večeru", što znači da smo mogli doći u bilo koju kuhinju bilo koje zemlje i večerati njihovu večeru umjesto naše. Imali smo pravo na dva glavna jela i dva deserta, ali je sve bilo toliko ukusno i obilno da nismo ni mogli toliko pojesti. Druga posebna stvar u kojoj smo svi mogli sudjelovati bila je aktivnost nazvana "Urban Life". To je bilo nešto slično "City Lifeu", ali ovo nije bilo besplatno, nego smo morali kupiti kamenčiće kojima smo plaćali dobivene usluge. Sav

prikupljeni novac išao je za ADRU u dobrotvorne svrhe. Na taj način smo učinili dobro djelo – sakupili smo dosta novca koji je išao za potrebite, a u isto vrijeme i uživali.

U petak je bilo prevruće da bismo poslijepodne imali neke radionice pa smo se svi išli na jezero bar malo ohladiti. Tijekom cijelog tjedna odvijala se radionica koja se zvala zbor i nas četvero iz Hrvatske pridružilo mu se u pripremanju pjesme koju smo izveli na krštenju u petak navečer koje je bilo u jezeru. To je bio poseban trenutak kampa kada se cijelo Nebo radovalo s nama. Krstilo se sedmero mladih izviđača koji su bili spremni primiti Krista u svoje srce i život. Bilo je jako svečano i lijepo i nakon toga smo se svi vratili u veliki šator gdje su mladi krštenici podijelili s nama svoja iskustva i gdje je pastor Miki imao prigodno duhovno razmišljanje.

U subotu smo imali svečanije i posebnije bogoslužje od ostalih dana na kojem je opet poslužio pastor Miki i pozvao nas da predamo svoj život Kristu. Također je bio i vrhunac predstave o Joni. Ninivljani su se pokajali i Bog ih je poštedio. Na našu žalost, nismo bili u mogućnosti vidjeti kraj predstave jer je on bio predviđen za nedjelju navečer, a mi smo krenuli kući u nedjelju rano ujutro. Ali mogli smo prisustvovati još jednoj aktivnosti za kraj. U subotu navečer išli smo u goste susjedima Belgijancima s kojima smo se udružili u pjesmi, a oni su nas počastili uštipcima. Nakon toga smo tužni otišli posljednji put u svoje vreće znajući da je protekao i zadnji dan odličnog *camporeea* i da sutra ujutro moramo ići, a da nismo prisustvovali zatvorenju kampa.

U nedjelju ujutro smo još po mraku pokupili svoje stvari jedva čekajući neko novo izviđačko druženje. Kao što sam već rekla, svaki camporee je poseban na svoj način i svaki pamtimo po nečem drugom, a ovaj ćemo pamtiti po mnogo mnogo lijepih stvari, iskustava i divnih ljudi.

Nataša Kostanjevec

IZVIĐAČI NA KAMPU U PTUJU ZA OPROŠTAJ OD LJETA

Ovogodišnji Svjetski dan izviđača Izviđačko društvo obilježilo je kraćim kampom u Ptuju pod motom "Budi svjetlo". Više od tridesetero djece iz Krškog, Celja, Ljubljane, Maribora te najviše iz Ptuja iskoristilo je od 18. do 20. rujna zadnje tople dane u godini i provelo na način na koji to izviđači najviše vole – u prirodi.

Mini-kamp koji je započeo u petak poslijepodne a završio u nedjelju poslijepodne, imao je sve što izviđački kampovi imaju: šatore, logorsku vatru, pjevanje, druženje, duhovne misli, podizanje zastave, himnu, igre, radionice... A ipak je bilo i nečega posebnoga. Kamp je bio u crkvenom dvorištu. Prednost mjesne crkve u Ptuju je u njezinom položaju – nalazi se u gradu, a ipak malo izvan njega okružena predivnom prirodom.

Sjećate li se profesora Baltazara? A Stripyja? Ili zeca Mrkvoslava? Naravno, ovo su likovi iz crtanih filmova. Pa ipak su tijesno povezani s ovogodišnjim Svjetskim danom izviđača u Ptuju. Polazna točka za duhovne misli bili su crtani filmovi. Više od polovine djece koja su bila na kampu dolazi iz neadventističkih ili u potpunosti nekršćanskih domova. Zato je duhovne poruke trebalo pripremiti tako da ih i ova djeca mogu lako razumjeti i prihvatiti. Voditelj Davor tu je zadaću odlično uradio uz pomoć crtanih filmova. Mrkvoslav, koji nikada ne odustaje – upravo kao četvorica prijatelja oduzetoga koji su, da bi prijatelja doveli Isusu, otkrili cijeli krov. A i Stripy, koji bez obzira na teškoće, rasprave i suprotstavljanje sve uključene dovede do toga da su zadovoljni i nasmijani i na taj način je svjetlo u svojoj okolini. Tako se i mi izviđači trebamo truditi da u našoj okolini bude ljepše, bolje i "svjetlije". Profesor Baltazar, koji pomaže svim svojim sugrađanima, bio je uvod u usporedbu o milosrdnom Samarijancu.

Unatoč kišnoj prognozi, na kampu je bilo lijepo i suho vrijeme. Tako su djeca imala priliku jahati konje, družiti se sa svinjama, zečevima, tvorovima, zamorcima i magarcima, igrati se na otvorenom, a u nedjelju su mogla isprobati svoje vještine i hrabrost u adrenalinskom parku.

Budući da je moto bio "Budi svjetlo", djeca su se iskušala u izradi lampiona. Onih malih, ukrasnih koji su navečer, kada su se u njima upalile svijeće, osvjetljavali i krasili područje kampa, a i onih velikih, "pravih", koji su poletjeli visoko u zrak i još nekoliko minuta rasvjetljavali nebo iznad Ptuja.

A na ovom mini-kampu najposebnije je bilo obiteljsko ozračje koje je vladalo među djecom i voditeljima. Ovo je bio zapravo susret djece koja su u ljeto bila na kampu na Jezerskom, u Švicarskoj ili na Dječjem tjednu u Ptuju. Tako su djecu (i voditelje) povezale brojne lijepe uspomene i zajednički doživljaji. Topli, prisni i prijateljski odnosi, za koje je potrebno nekoliko "uvodnih" dana, odmah su uspostavljeni. Kamp je tako započeo i završio brojnim zagrljajima.

Obilježavanje Svjetskog dana izviđača završilo je pričom o čovjeku koji je sadio drveće. Ustrajno, iz dana u dan, na suhom, gotovo pustinjskom predjelu francuskih Alpa sadio je žirove. I iako nije bilo nikakve vidljive promjene, ustrajao je. Dan za danom. Godinu za godinom. Žir za žirom. Sve dok pusti, suhi kraj nije zaživio i postao dom mnogobrojnim životinjama i biljkama, a tu je pronašlo sreću i oko deset tisuća ljudi.

Tako su i djeca odlučila da će biti ustrajna. I da će, unatoč tomu što su mnoga od njih mala, svaki dan biti bliže idealu koji pred njih postavlja izviđački pozdrav: "Volim Boga, volim ljude, volim prirodu".

Sergio Borges, voditelj izviđača u Albaniji

BOŽJI SLUGE I PRIJATELJI SVIH LJUDI

Obilježavanje Svjetskog dana izviđača za novoosnovana društva u Albaniji bilo je posebno iskustvo. Od ožujka 2011., otkad su izviđačka društva počela službeno djelovati u Albaniji, možemo reći da je Gospodin na nas izlio mnoge blagoslove. Unatoč tome što imamo najmlađa društva na prostoru Transeuropske divizije (TED), vrlo smo ozbiljno shvatili naš posao i svake se nedjelje u različitim gradovima djeca, tinejdžeri i mladi okupljaju kako bi sudjelovali u aktivnostima i sastancima koji uključuju učenje i rast na tjelesnom, duševnom i duhovnom području. Ovo je bilo odlično iskustvo ne samo za sudionike, već velikim dijelom i za crkve i voditelje koji su imali priliku prenositi Evanđelje i svjedočiti na poseban način. To je razveselilo društvenu zajednicu kao i roditelje izviđača koji su imali priliku upoznati Adventističku crkvu iz druge perspektive, gdje ona poučavajući, radeći i služeći, priprema ljude za bolji svijet i bolju budućnost. Danas imamo šest izviđačkih društava u različitim gradovima i više od stotinu sudionika.

U subotu 19. rujna, izviđačko društvo iz južne Albanije aktivno je sudjelovalo u bogoslužju. Cijeli subotnji program osmislili su izviđači počevši od pozdrava, preko pjesama proslavljanja, subotnje škole i dara do propovijedi. S velikom smo ih radošću gledali kako rade za Boga znajući da po cijelome svijetu izviđači danas slave zajedno.

U poslijepodnevnom programu dva društva obilježila su svoj poseban dan prekrasnom svečanošću krštenja. Na predivnom Ohridskom jezeru u gradu Pogradecu bilo je kršteno šest dragocjenih izviđača koji su ostvarili svoj san da postanu "Božji sluge i prijatelji svih ljudi". Svojim svjedočanstvom vjere i javnim prihvaćanjem Isusa za svojega Gospodina i Spasitelja, oni su bili nadahnuće drugim prijateljima. Odmah nakon krštenja četvero drugih izviđača izrazilo je želju da se pripremi za krštenje u skoroj budućnosti. Program je završio zahvalnošću i radošću u našim srcima i sa sigurnošću da se Nebo radovalo s nama.

Kao Božji sluge, izviđači su dio Božje vojske koja nosi poruku da On uskoro dolazi, a kao prijatelji svih ljudi izviđači su spremni dovesti prijatelje našem najvećem Prijatelju Isusu.

Dragi izviđači, pozivam vas da nastavite s dobrim radom i molitvom za izviđače u Albaniji i po cijelome svijetu. Vrlo je blizu dan kada ćemo svi zajedno proslavljati Svjetski dan izviđača s Isusom na Nebu. Jedva čekam da se tamo susretnemo. Maranatha!

Petra Gojević

KAMPIRANJE U MARUŠEVCU ZA SVJETSKI DAN IZVIĐAČA

Vikend 18.-20. rujna, za vrijeme 20. kongresa JUK-a, skupina izviđača iz Zagreba i Virovitice odlučila je na poseban način obilježiti Svjetski dan izviđača (19. rujna). Svi koji su došli na kongres, mogli su vidjeti nekoliko naših šatora na livadi iznad nove zgrade. Od petka do nedjelje navečer proveli smo ugodno vrijeme u druženju i spavanju u šatorima.

Subota ujutro počela je zanimljivo. Bili smo na kongresu, uživali u bogatom programu i slušali propovijed Iana Sweneyja o soli i svjetlu, te smo svi naučili važne pouke za naš život. Želja je i cilj svakog izviđača biti sol u ovom društvu, dati bolji okus društvu i svijetliti za Isusa.

U subotu navečer, nakon vrlo ispunjenog dana na kongresu, družili smo se i pjevali uz logorsku vatru...

Tijekom noći padala je kiša, no naši šatori pružili su nam dobru zaštitu. Unatoč lošoj prognozi za nedjelju prijepodne, odlučili smo ipak otići na izlet na Ivanščicu. Svi smo uživali u napornom penjanju, a na vrhu nas je dočekalo sunce i odličan ručak! Za ručak smo imali zapečeno tijesto sa sirom i neizostavan grah i salatu od zelja.

Nakon ručka odmorili smo se i uživali u pogledu s vidikovca. Razišli smo se s nadom da ćemo se što prije ponovno sastati u druženju i proslavljanju Boga.

RELAY 2015. u Splitu

-- Sara Pil --

Ove godine Relay je započeo u utorak, 11. kolovoza. Pristizali smo iz raznih mjesta iz cijele Hrvatske, a bilo je i sudionika iz Slovenije. Svi smo se smjestili i upoznali one koje nismo poznavali. Prvi obrok bio je večera. Iako su obroci bili jednostavni, bili su vrlo ukusni i svi smo bili zadovoljni hranom.

Tema predavanja cijelog tjedna bila je molitva. Od utorka do srijede predavao nam je Josip Salajster, a od srijede do petka s nama je bio pastor Leo Nils Espana. Možda smo mislili da već dosta toga znamo o molitvi, ali taj tjedan na Relayu bio je poseban i naučili smo puno toga što će nam ostati za cijeli život i što ćemo moći primjenjivati u svakidašnjem životu. Oba predavača su nam tako prenosila temu da nismo mogli ostati ravnodušni, nismo mogli zaspati u klupama ili utonuti u svoje misli jer su njihove riječi dopirale ravno do srca i vjerujem da ih je vodio Duh Sveti. Vjerujem da smo svi taj tjedan imali dosta iskustava s molitvom i da smo se približili Bogu još više.

Predavanja smo imali od 8.45 do 13 sati s nekoliko stanki po 15 minuta, ali nemojte misliti da nam je to bilo previše. Nakon ručka smo imali kratko zajedničko dogovaranje o misiji, a zatim je slijedilo slobodno vrijeme do večere. To vrijeme iskoristili smo u druženju, kupanju, čitanju i raznim igrama. Složni i zajedničkim snagama brzo smo obavili svako zaduženje koje smo imali. Nakon večere i kratkog predavanja, odlazili smo u grad u misiju. Dijelili smo knjige, pozivnice za Relay Caffe, radili frizure, crtali portrete, pjevali, razgovarali s ljudima. Svatko se pronašao u nečemu. Iako je među ljudima bilo različitih reakcija, svatko od nas ima neko iskustvo iz misije. Mnogi su bili pozitivno iznenađeni kad su vidjeli da još uvijek ima mladih koji su zainteresirani za druge.

Došao je i četvrtak, vrijeme za Relay Caffe. Bilo je to vrijeme za nešto drugačije. Cijelo poslijepodne imali smo pripreme, a otvorenje je bilo u 19.30 i trajalo je do 23 sata; ljudi su stalno dolazili i sve je bilo puno. Na Relay Caffeu dijelile su se besplatne palačinke i sokovi. Imali smo i kutak za djecu kako bi roditelji mogli opušteno razgovarati, a ugodno ozračje stvarali su i naši svirači i pjevači. Neki od nas bili su cijelo vrijeme u crkvi na molitvi, neki su bili redari. Razgovarali smo s ljudima koji su dolazili, družili smo se s djecom, radili frizure i slikali portrete; neki su cijelo vrijeme bili u kuhinji, radili slastice i sokove i nosili ljudima ono što su naručili. A neki od nas su išli i nakon otvorenja pozivati ljude. Bilo je predivno vidjeti kako ljudi samo dolaze i uživaju u razgovoru. Naš cilj bio je usmjeriti razgovor prema duhovnim temama, pozvati ih da dođu u subotu i neki su se odazvali. Relay Caffe prošao je odlično, bilo je puno ljudi i doživjeli smo puno iskustava.

Petak je prošao u pripremi za subotu; poslijepodne smo išli na Marjan. Putem smo puno razgovarali. U subotu se većina nas mladih uključila u bogoslužje. Cijeli dan bio je ohrabrujući za svakoga od nas. Propovijed je imao pastor Leo. Vjerujem da se svidjelo i onima koji su tada imali priliku biti prvi put u našoj crkvi. Poslije smo imali zajednički ručak. Iako nas je bilo puno, za sve je bilo dovoljno hrane. Zatim je uslijedila podjela diploma i slikanje u majicama. Diplome će nam vrijediti tek nakon što pročitamo tri knjige o molitvi. Dvije knjige su zadane, a treća je po izboru.

Navečer je bio službeni završetak i odlazak dijela sudionika u subotu navečer. Najteže nam je pao rastanak. Navikli smo se jedni na druge, sprijateljili se i onda je došao rastanak. Nastojali smo u Splitu ostaviti dobar glas o Bogu! Svojim riječima i djelima svjedočili smo o Kristu i željeli ljude približiti Njemu. Nadamo se da smo uspjeli i da će ljudi s kojima smo dolazili u doticaj predati život Vladaru cijelog svemira. Jedva čekamo sljedeći Relay. Pridružite nam se u čitanju knjiga o molitvi, i slijedeće godine na Relayu!

RELAY
2015. U SPLITU

Što mladi misle kad je u pitanju tema ovog broja *Odjeka*? Vaše mišljenje saznali smo preko on-line anonimne ankete koja je bila otvorena nekoliko dana i podijeljena preko društvenih mreža. Na anketu je odgovorilo četrdeset osoba, a ovdje donosimo rezultate.

Zanimljivo je primijetiti da većina mladih smatra da su oni osobno znatno više angažirani u crkvi od ostalih. Znači li to da su anketu slučajno stvarno ispunili najaktivniji mladi diljem Hrvatske ili je ipak svaka osoba sklonija više primijetiti i cijeniti svoj vlastiti doprinos? U svakom slučaju većina voli obavljati dužnosti koje imaju, dok preostalih 12% odgovara negativno na to pitanje. Iako je broj nezadovoljnih manji, svejedno je zabrinjavajuć jer nam pokazuje da postoje mladi koji obavljaju svoje dužnosti u crkvi iako to ne vole. Pitanje je zašto onda rade ono što ne vole kad bi trebali imati potpunu slobodu u svakom trenutku vršiti onu službu koja im se sviđa. Jesu li možda neke službe u crkvi nametnute, bez prethodnog zanimanja za talente i interese pojedine osobe?

Sudionici ankete napisali su nam konkretno koju bi dužnost voljeli imati u crkvi. Odgovori su bili raznoliki:

- Vođa odjela
- Neka misionska služba
- Dječji učitelj
- Tehnika
- Vezano za djecu i zdravstvo
- Redar, voditelj pjevanja
- Sviranje, pjevanje, rad s mladima
- Dušobrižnička služba
- Bilo što, što ne uključuje stajanje za propovjedaonicom pred masom kritičara
- Voditelj subotnje škole; molitvena skupina
- Đakon za međuljudske odnose
- Vođa mladih
- Rad u timu, koja god dužnost bila
- Slavljenje pjesmom
- Vjeroučitelj

-- Ana Veble --

ANKETA O SLUŽBI

Koliko si angažiran u crkvi?

Koliko su drugi oko tebe angažirani?

Voliš li obavljati dužnost koju imaš?

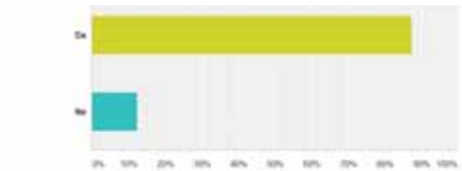

Da	87.88%
Ne	12.05%

Jesi li podučen za tu dužnost?

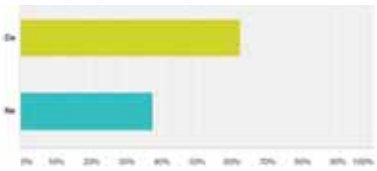

Da	82.50%
Ne	17.50%

U svojem radu u crkvi osjećaš li se više:

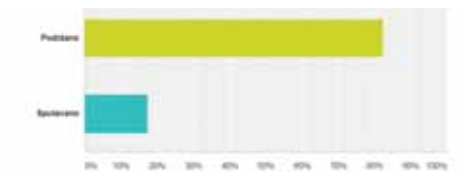

Podržano	82.50%
Spuštenim	17.50%

Zatim smo postavili pitanje jesu li podučeni za tu dužnost u crkvi; 62,50% ispitanika odgovorilo je da jesu. Iako taj postotak čini većinu, još uvijek je velik broj onih koji smatraju da nisu dovoljno podučeni za obavljanje dužnosti koju priželjkuju. I dok većina smatra da ih članovi crkve podupiru, nekolicina odgovara kako se osjećaju sputano u radu za crkvu.

Svatko od nas ima različite darove, interese i sposobnosti i kao rezultat toga i svoje posebno mjesto u crkvi. Nadamo se da ćeš, ako to još nisi, pronaći dužnost u kojoj ćeš služiti Bogu i ljudima oko sebe te svima biti na blagoslov. Stara poslovica kaže da se nitko nije učen rodio, tako da svaka dužnost zahtijeva učenje nekih novih vještina i znanja i ohrabrujemo te da ustraješ u radu za Boga te strpljivo podnosiš sve prepreke koje mogu naići. Jednako tako, ako si već siguran i dobar u onome što radiš, odvoji vremena i prenesi svoje znanje drugima zainteresiranima. Na taj ćeš im način pomoći da upotrijebe svoje darove na slavu Bogu.

LINK ZA REZULTATE ANKETE:

https://www.surveymonkey.com/results/SM-6JL7WYM2/

Popis službi u crkvi

- starješina
- tajnica
- blagajnik i pomoćnici
- starješina đakona
- vođa subotnje škole
- vođa misionstva
- vođa mladeži
- vođa samarićanstva
- vođa zdravstvene službe
- vođa molitvenog života
- vođa službe žena
- vođa odjela komunikacija
- đakoni za
  - posjete
  - krštenje
  - kuhinju
  - red
  - tehniku
  - goste
- organisti
- koordinator za društvene djelatnosti
- koordinator za prijatelje
- knjižničar
- povjerenik za literaturu
- vjeroučitelji
- učitelji

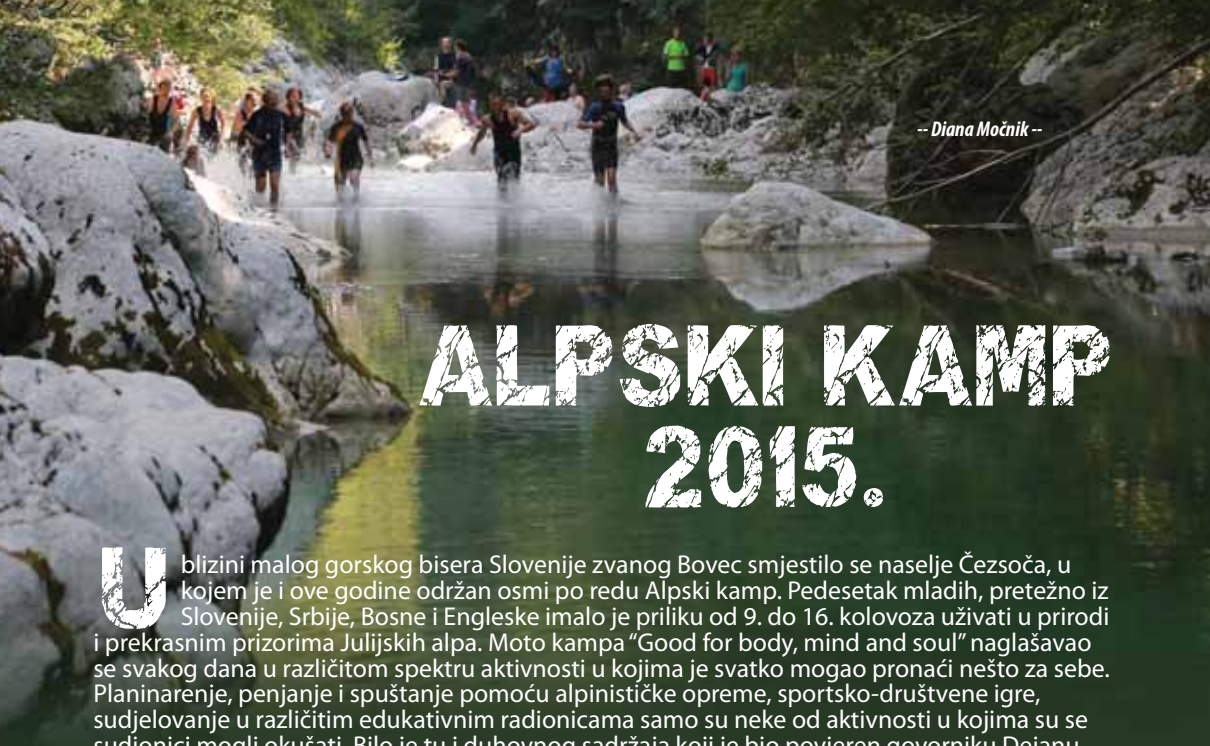

-- Diana Močnik --

ALPSKI KAMP 2015.

U blizini malog gorskog bisera Slovenije zvanog Bovec smjestilo se naselje Čezsoča, u kojem je i ove godine održan osmi po redu Alpski kamp. Pedesetak mladih, pretežno iz Slovenije, Srbije, Bosne i Engleske imalo je priliku od 9. do 16. kolovoza uživati u prirodi i prekrasnim prizorima Julijskih alpa. Moto kampa "Good for body, mind and soul" naglašavao se svakog dana u različitom spektru aktivnosti u kojima je svatko mogao pronaći nešto za sebe. Planinarenje, penjanje i spuštanje pomoću alpinističke opreme, sportsko-društvene igre, sudjelovanje u različitim edukativnim radionicama samo su neke od aktivnosti u kojima su se sudionici mogli okušati. Bilo je tu i duhovnog sadržaja koji je bio povjeren govorniku Dejanu Stanjeviću. Svakog jutra i večeri, nakon raznolikog glazbenog programa, Dejan nas je svojim jednostavnim i zanimljivim primjerima iz života i svijeta, potkrijepljenim odgovarajućim biblijskim tekstovima, poticao na duhovno promišljanje i motivirao nas da vodimo smisleni i svrhoviti život.

Središnja aktivnost kampa koju su mnogi željno iščekivali, bila je dvodnevna tura po Italiji. Svi oni s dobrom tjelesnom kondicijom i odgovarajućom opremom započeli su turu u kasnim poslijepodnevnim satima pod vodstvom stručnog alpinističkog tima. Na odredište su stigli u kasnim večernjim satima, pripremili vreće za spavanje i noćili pod vedrim nebom promatrajući milijune zvijezda. S dolaskom zore uslijedilo je buđenje; nakon kratkog uživanja u predivnim gorskim ljepotama, nastavili su put. Za to vrijeme svi oni koji se nisu uputili na turu, imali su priliku vidjeti Krnsko jezero (1391 m) koje je ujedno i najveće gorsko jezero u Sloveniji. Nakon dva i pol sata laganog uspona, stigli su na prekrasno jezero okruženo obroncima Krnske gore gdje je bilo prilike za odmor, okrepu, druženje i fotografiranje. I tako, dok su obje skupine istraživale prirodu, u kampu se pripremao topao i ukusan ručak koji je dvije skupine ponovno spojio u jednu. Da cijeli kamp ne bi prošao samo u organiziranim aktivnostima, bilo je tu prostora i za odmor, čitanje omiljene knjige u tzv. "chat baru", a s obzirom na to da je vrijeme bilo vrlo sunčano i toplo, za mnoge je to bila prilika da se okupaju i rashlade u obližnjoj rijeci Soči. Kako je vrijeme odmicalo, stigao je i petak, koji je bio namijenjen za vodene sportove. Jedna skupina uputila se na "riverwalk" u posebnim odijelima, a druga u želji za adrenalinom odlučila se za kanjoning. Dan pun dojmova, zabave i vedrog ozračja završio je tradicionalnim

koncertom skupine Bee Geesus u tvrđavi Kluže, koja ima bogatu prošlost, a danas je glavno kulturno središte Boveca.

U subotu prijepodne okupili smo se na obali rijeke Soče, gdje smo proveli zajedničke trenutke u bogoslužju na otvorenom, koje je bilo posebno već zbog samog mjesta održavanja, ali i zbog krštenja u rijeci koje je stvorilo posebno ozračje i donijelo radost osobi koja se krstila, a time i svima nama.

Kamp je završio u nedjelju na žalost svih sudionika, ali veću radost donosi spoznaja da će se Alpski kamp održati ponovno sljedeće godine s novim izazovima i prilikama za uživanje u predivnim ljepotama prirode.

-- Martina Pavić --

Ljetni biblijski tečaj 2015.

Djeca i tinejdžeri najviše se vesele ljetu. Ne samo zbog toga što je završila školska godina i što su došli ljetni školski praznici, već i zbog toga što se približava dugo očekivani Ljetni biblijski tečaj. Međutim, ove godine smo se svi posebno veselili – od organizatora, vođa i učitelja pa do djece i roditelja. Pitate se koji je bio razlog? Po čemu se ovaj razlikovao od prethodnih tečajeva? Razlog je što je bilo više djece, više skupina i više učitelja!

Dosad smo se svi naviknuli da postoje dvije skupine, crveni kao mlađi, i plavi kao stariji. Ove godine su nam se pridružili i zlatni, pa su skupine bile organizirane na sljedeći način; Plavi su bili stariji, Crveni mlađi, a Zlatni najmlađi. Imali smo jednog organizatora, glavnog govornika, troje vođa skupina, dvanaest učitelja/ica, dvije učiteljice koje su držale radionice, dežurnu liječnicu i, što je najvažnije, devedesetero djece i mladih. Kao što vidite, bilo nas je puno i za sve je ovo bio veliki izazov. Svi smo se okupili u nedjelju 5. srpnja i zajedno započeli novi ljetni doživljaj.

Za izgradnju i dobru budućnost svakog djeteta i svake mlade osobe važne su prave vrijednosti koje si postavljamo u životu. Govornik Radoslav Bučko pokazao nam je u zanimljivim predavanjima zašto je bitno postavljati prave vrijednosti u životu, koje su to vrijednosti, kamo nas one mogu dovesti i kamo nas mogu dovesti loše vrijednosti ako njih izaberemo. Svatko je imao priliku na listu papira napisati vrijednosti koje smatra da su važne u njegovom životu. Isto tako, poučio nas je da je vrlo važno ne zadovoljavati se malim postignućima, nego težiti da uvijek budemo bolji nego što jesmo. Ispričao je kako je svojeg sina uvijek učio trima vrijednostima: da bude marljiv, pošten i vjeran Bogu. Te vrijednosti želio je da usvoje i djeca i mladi na tečaju. Najdojmljivija rečenica s predavanja koju su gotovo svi zapamtili bila je: "Bolje je biti orao nego kokoš", koja je na neki način postala naš moto.

Dani su nam bili ispunjeni do posljednje sekunde. Jutra su bila odvojena za intelektualne aktivnosti, a poslijepodnevne sate koristili smo za izgradnju našeg tijela, pri čemu smo se bavili vrlo mukotrpnim poslom – igranjem bejzbola. Međutim, kako su bile tri skupine, nismo mogli svaki dan igrati bejzbol, nego smo morali uvježbavati i program koji ćemo izvesti u subotu. Skoro svaki dan imali smo radionice na kojima smo mogli naučiti kako nešto korisno napraviti vlastitim rukama. Tako su Zlatni radili lepeze od papira, Crveni su origami tehnikom radili Noinu korablju, dok su Plavi radili čestitke.

Osim bejzbola, i ove smo godine imali vodeni tobogan na kojem smo svi uživali. Ipak, tobogan je sada već igra na koju smo navikli pa su naši učitelji/ce organizirali novu igru koja nas je obradovala, ali i natjerala na razmišljanje. Igrali smo igru izgubljenog blaga. Bili smo podijeljeni u skupine i svatko je dobio papirić na kojem je bila napisana zagonetka ili neka lokacija koju smo kao tim morali odgonetnuti. Nakon što smo uspjeli, morali smo što prije doći do te lokacije, pritom pazeći da se tko ne izgubi ili ostane iza nas. Kada smo završili igru, dobili smo nagradu. Bilo je veselo igrati neku novu igru!

Približila se subota, a s njom i naši programi koje smo priredili. Svi smo nestrpljivo čekali da bogoslužje počne. Sjedili smo u prvim redovima, a iza nas su se smjestili naši roditelji, rodbina i prijatelji željno iščekujući naše programe, a i nas. Zlatni su nas podsjetili, a i poučili zašto je bitno prijateljstvo i zašto ono ima vrijednost u našem životu. Crveni su imali igrokaz o Davidu i Golijatu, a Plavi o Mojsiju i prelasku preko Crvenog mora, u kojem su nas naučili kako je bitno i važno vjerovati Bogu na našem životnom putu.

Veselimo se što će i sljedeće godine biti Ljetni biblijski tečaj i htjeli bismo da nas ponovno bude puno jer je lijep osjećaj znati da toliko djece odvaja jedan tjedan da bi naučila nešto novo o Bogu. Zato, djeco, pozivamo vas da već danas odlučite odvojiti jedan tjedan u srpnju; ponesite svoju Bibliju, dobru volju i osmijeh! Vidimo se sljedeće godine!

-- Dorothea Relić --

Ljetni glazbeni kamp po prvi put u Maruševcu

Ove je godine svjetlo dana ugledao Ljetni glazbeni kamp u sklopu projekta Edukacija kroz glazbu. Potaknuti uspjesima naših mladih glazbenika i njihovom radošću muziciranja na SlatinaFestu, oblikovala se ideja stvaranja ljetne škole.

Vrijednost i nužnost ovakvih ljetnih i zimskih škola je u tome što u opuštenom ozračju i poticajnom okruženju učenici s lakoćom i oduševljenjem reagiraju na glazbeni poticaj. Uz motivaciju i kvalitetnu edukaciju, učenici se neposredno i s lakoćom glazbeno izražavaju i usvajaju nove tehničke i umjetničke vještine u kraćem vremenu nego što je to uobičajeno u redovitom nastavnom procesu. Sudionici se vraćaju s više samopouzdanja, više tehničkih kvaliteta i visoko motivirani u nastavni proces.

Želja je bila otvoriti ljetnu školu koja će biti financijski prihvatljiva, budući da je cijena takvih seminara i Masterclassa vrlo visoka. Uz smještaj koji je potrebno platiti, ovakva usavršavanja nažalost postaju sve više privilegija bogatih.

Zbog talentiranih mladih glazbenika u našoj sredini i svih onih koji trebaju takav oblik usavršavanja, organizacijski tim Ljetnog glazbenog kampa u sklopu Odjela za djecu i mlade JUK-a odlučio je ponuditi glazbenicima ovakav projekt u okruženju Adventističke škole u Maruševcu.

Uslijedio je poziv uglednim glazbenicima i pedagozima koji su se s radošću odazvali za sljedeće radionice: Vladimir Babin – klavir, Saša Bastalec – harmonika, Lucija Hraščanec – saksofon, Tomislav Ratković – truba, Ana Kralj – flauta, Lidija Đidara – teorija glazbe i harmonija na klaviru, a Svetlana Relić bila je suradnica za klavir.

Prvi Ljetni glazbeni kamp, održan u Maruševcu od 23. do 28. kolovoza 2015., okupio je dvadeset polaznika osnovnih i srednjih glazbenih škola. Tijekom tjedna sudionici su stjecali nova prijateljstva, uživali u druženju i zajedništvu, ali su i napredovali u svojim talentima i vještinama. Svakog dana se vrijedno radilo, učilo i vježbalo. Svaki sudionik je imao individualnu nastavu s izabranim predavačem, te grupnu nastavu i radionice koje su obrađivale korisne i zanimljive teme vezane uz povijest glazbe i interpretaciju. No, bilo je vremena i za razonodu.

Uz šetnje i večernja druženja uz društvene igre, posebna zajednička aktivnost bila je "Lov na blago", ali na glazbeni način. Sudionici su osim svojih motoričkih sposobnosti trebali koristiti i znanje teorije glazbe, onoga što su već znali s nastave solfeggia i onoga što su naučili na radionicama. Oduševljenje je bilo veliko. Djevojke protiv dječaka! Bilo je važno tko će brže, jer su svi morali točno riješiti zadatke. Svoje "blago" sudionici su ponijeli sa sobom. Bila je to knjiga *Teorija glazbe* prof. Tihomira Petrovića.

Posebna prigoda bila je posjet varaždinskom Špancirfestu koji se održavao u to vrijeme, u ozračju uličnih svirača i malih manufaktura.

Vrhunac ovog glazbenog tjedna bio je završni koncert sudionika. Učenici su se pripremali individualno i u malim skupinama uz pomoć svojih mentora, ali su također dijelili izazov i radost skupnog muziciranja, pripremajući glazbenu točku u kojoj će sudjelovati svi polaznici i predavači. Učenici i profesori s radionica trube, harmonike, flaute, saksofona na svojim instrumentima; učenici klavira i teorije na udaraljkama uz violinu i, kao poseban dodatak, ljudski glas, zaokružili su svečani završni koncert skladbom u kojoj su zajedno nastupili.

Svi sudionici su uspješno pokazali rezultate uloženog truda i rada, a potpora je došla od strane mentora, prijatelja, organizatora, članova obitelji i ostale publike. Ozračje je bilo posebno. Glazba je oduševila sve koji su slušali. Orkestar Ljetnog glazbenog kampa označio je kraj kampa, ali je i potvrdio njegov uspjeh.

Učenicima i profesorima podijeljene su diplome, zahvalnice i knjige koje će polaznicima pomoći u njihovom daljnjem obrazovanju. U ugodnom i opuštajućem okruženju, roditelji i sudionici imali su nakon koncerta priliku uz domjenak posavjetovati se sa svojim mentorima i dobiti smjernice za daljnji rad.

Uslijedilo je oduševljenje, zahvale i obećanja da ćemo se vidjeti i sljedeće godine na istom mjestu. Znanje nosimo sa sobom, prijateljstva njegujemo, a uspomena na lijepo okruženje škole u Maruševcu i ljubav prema glazbi spojit će nas opet.

Tko smo? Što smo? O tome nije trebalo puno pričati. Roditelji i predavači su istraživali, zanimali se s oduševljenjem, a naše ponašanje, hrana, odnosi, kućni red i ljubaznost svjedočili su o našoj vjeri i poslanju. Biti Božje dijete – svjetlo i sol ljudima u privatnom, profesionalnom i obiteljskom životu, to je naše geslo!

Sigurnost u nesigurnom svijetu

Zamislimo mladog Izraelca u ranim dvadesetim godinama kako cijepa drva za večernju vatru i zbog njegove neobazrivosti sjekira mu izleti iz ruku i smjesta ubije prijatelja. Otac i braća umorenog mladića imaju pravo osvetiti se za smrt svojeg voljenog člana obitelji. Umorstvo je bilo zločin koji se u starom Izraelu kažnjavao smrću.

Ali Bog je dao posebne odredbe za nehotična ubojstva. Po Izraelu, s obiju strana rijeke Jordan, bilo je raspoređeno šest gradova-utočišta (Brojevi 35,9-17). Ovi gradovi bili su smješteni tako da je bilo tko u zemlji za pola dana putovanja mogao stići do njih. Putovi prema gradovima bili su dobro održavani i jasno označeni riječju "utočište".

U ovom biblijskom proučavanju otkrit ćemo neke zadivljujuće biblijske istine o ovim gradovima, a također otkriti Božji vječni grad-utočište za svakoga od nas.

1. Koja je bila svrha ovih gradova-utočišta? Čitajte Jošua 20,1-3.

2. Na kakav je prihvat u tim gradovima naišao onaj tko je bio osuđen? Čitajte Jošua 20,4.

U mašti vidim čovjeka koji trči prema vratima jednog od ovih gradova. Brzo ga progone osvetnici. Zadihan i iscrpljen, trči prema gradskim vratima i jecajući objašnjava svoj slučaj gradskim starješinama. Vrata se širom otvaraju i srdačno ga dočekuju kao da je ovdje rođen. Prihvaćen je kao sin zemlje. Prigrljen je kao davno izgubljeno dijete. Ovi gradovi-utočišta upućuju nas na širu biblijsku istinu.

3. Čitajte Psalam 46,1; 62,8; 71,7. Koga psalmist David proglašava našim vječnim utočištem?

4. **Čitajte Hebrejima 6,17-20. Gdje danas možemo pronaći utočište, sigurnost i nadu dok se nalazimo u stanju stresa, u brigama i tjeskobama života?**

Progonjeni tjeskobom i strahom, mučeni krivnjom i obuzeti brigom, vjerom možemo potražiti utočište i zagrljaj dobrodošlice našeg Spasitelja u nebeskom Svetištu.

Ovaj odlomak u Poslanici Hebrejima spominje dvije "nepromjenjive" stvari: Božji vječni savez i Njegovu vječnu namjeru. Bog nikada neće prekršiti svoj Savez niti promijeniti svoju namjeru. U Njemu smo sigurni.

5. **Koji božanski poziv nalazimo u Hebrejima 4,14-16?**

Isus nas poziva da "s pouzdanjem" dođemo u Njegovo Svetište, grad-utočište za sve naše tjeskobe. U Svetištu bivamo dočekani dobrodošlicom u sigurnost Njegovog toplog zagrljaja.

6. **Kada dođemo u nebesko Svetište – grad-utočište, koje nam obećanje Gospodin milostivo daje? Pronađite obećanje u Hebrejima 7,25.**

Isus, naš raspeti Spasitelj, sada je naš živi Veliki svećenik koji služi u našu korist u nebeskom Svetištu. On spašava sve koji dođu k Njemu u vjeri i poziva nas k sebi.

7. **Kamo nas čitavo Nebo poziva da neprestano gledamo kako bi se naše srce svakodnevno ispunjavala radošću? Čitajte Hebrejima 12,1.2.**

U našem kršćanskom životu važno je u kojem smjeru gledamo. Ako se bavimo svojom prošlošću, često ćemo biti ispunjeni osjećajem poraza. Ako budemo gledali u svoje srce, bit ćemo ispunjeni osjećajem nedostatnosti. Ako smo previše zabrinuti za budućnost, možda ćemo biti ispunjeni brigom. Gledajući u Isusa u nebeskom vječnom Svetištu, otkrivamo istinski osjećaj mira. Vjerom počivamo u Njegovoj ljubavi u nebeskom gradu-utočištu. U Njegovim rukama mi smo sigurni – sada i zauvijek.

Znaci vremena

Prilaz Gjure Deželića 77
10 000 Zagreb
Hrvatska

tel.:
+385 (0)1 2361 920

fax:
+385 (0)1 2361 901

e-mail:
knjizara@znaci-vremena.com